

BOŽJE SRCE, KOT SREDIŠČE VSEGA, KAR JE:

Spoštovani ljubi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

SRCE. V SAKRALNI UMETNOSTI: Samostanske Skupnosti sester in bratov iz Betlehema, točneje Sester in bratov samostanske družine iz Betlehema in Marijinega vnebovzetja ter svetega Bruna, (francosko: *Famille monastique de Bethléem et de l'Assomption de la Vierge et de saint Bruno*) so postale znane po svojih rokodelskih izdelkih. Njihove verske figure, reliefi in ikone so blizu tradicionalnim oblikam pobožnosti. Z leti so oblikovali slog, ki združuje naivno preprostost in zadržano estetiko. Pogosto sem doživel, da ta njihov slog, doseže tudi ljudi, ki so jim blizu sodobni načini izražanja. Verske figure in podobe, izdelane v tej redovni skupnosti, ljudem omogočajo, da se njihovi estetski in verski občutki brez težav srečajo.

Njihov kipec Srca Jezusovega, sem pred časom prejel v dar in takoj je našel svoje mesto v moji sobi in v mojem Domačem svetišču. V juniju, Cerkev vsako leto praznuje praznik Srca Jezusovega. Srcu, umu in čustvom, v okviru pobožnosti in vere, ni vedno lahko. Vera ni vedno lahko sprejeta danost. Zdi se kakor, da med preveč in premalo ni sredine, ki bi bila vsem všeč. Verjamem, da več kot le zato, ker se okusi razlikujejo. Vsi vemo, kako pomembna je ta naša najgloblja notranjost in enako, da imamo prav zato, tudi posebno potrebo njeni po zaščiti.



Boga
ni
nikoli
nihče
videl;
edinorojeni
Bog,
ki
biva na
Očetovem
srcu,
on nam je
povedal.
prim Jn 1,18

MODERNA GOVORICA in PODOBE SO „POLNE SRCA“: Srce je v današnjem jeziku sporazumevanja in podobah vseprisotno. Na voščilnicah in na obeskijah je srce stalno navzoče. Poznamo tudi medenjake in škatle s čokolado v obliki srca. Oglaševalske kampanje redko opravijo svoje delo brez ustreznih asociacij na srce, filmi in knjige o ranjenem srcu, imajo svoje občinstvo vedno zagotovljeno. Poroke si razumljivo, ne moremo zamisliti brez različnih podob dveh src. Dve dlani, ki skupaj tvorita srce, pa sta postali izraz za nekaj posebno lepega in prepoznaven izraz hvaležnosti.

Omembe srca v literaturi so zelo raznolike in si nasprotujoče: Srce se lahko trese in trepeče, poskakuje vse do grla ali pa panično divja. Kadar pa v nas zmaga pogum, ga povzdiguje in nosimo pred seboj na ogled, na obeh prekrizanih dlaneh. Nekateri stvari so za srce težke. S svojim srcem ravnamo lepo in ga ne želimo spremeniti v razbojniško jamo. Vendar tudi ne želimo, da se razodenejo njegove skrivnosti. Z roko na srcu pokažemo, da želimo biti popolnoma iskreni. Srce je lahko ranjeno in krvavi, lahko je kamnito ali mehko, lahko se razdaja ali ostane zaprto. Nekaterih stvari naše srce ne more prenesti samo, pogumen človek, z levjim srcem, pa lahko doseže nedoumljive, skoraj nadčloveške reči. Francoski filozof Blaise Pascal (1623-1662) se je upr idealiziranju razuma, ko je izjavil: „*Srce ima svoje razloge, ki jih razum ne pozna.*“

Prekomerne duševne obremenitve, dejansko poškodujejo srce. Znanost vse bolj dokazuje, da povezava srca z vsemi pomembnimi življenjskimi funkcijami, ni le poetična, ampak zelo resnična, psihofizično resnična. Številne raziskave potrjujejo, kako duševne stiske načenjajo naš srčno-žilni sistem. V nekem **poročilu** je opisana izkušnja moškega petdesetih letih, ki mu v stresnem trenutku poklicnega življenja in časovni stiski, ni šlo vse po načrtih. Potem, ko se je v tovarni zaustavil tekoči trak proizvodnje avtomobilov za katerega je bil odgovoren in nikakor ni mogel vzpostaviti komunikacijske povezave z nadrejenimi, se je preprosto nezavesten zgrudil. Ustavilo se mu je srce. V enoti za intenzivno nego, so ga dali v umetno komo. Šele po tednu dni je ponovno prišel k sebi. Temeljita preiskava ni zaznala nikakršnih vzrokov nezavesti. Danes je prepričan, da mu je močan psihični pritisk, „*ugasnil motor življenja.*“ Mlada raziskovalna disciplina psiho-kardiologija raziskuje in dokazuje, da ima ta mož prav, saj sta zdravje srca in duše med seboj tesno povezana. O tem kako lahko stres poškoduje srce in kako lahko bolno srce pahne ljudi v duševno krizo, je vse več dokazov.

Danes se učimo, kako pravočasno odkriti in dešifrirati alarmne znake telesa in duševnosti, ter že oblikujemo strategije za preprečevanje tveganega vedenja. „*Celo »kardiologi stare šole« zaradi rezultatov teh novejših raziskav, razmišljajo o reviziji svojega vedenja,*“ pravi Karl-Heinz Ladwig, profesor psihosomatske medicine na Tehnični univerzi v Münchnu. Vedno več njegovih kolegov zdravnikov želi vedeti, „*kako lahko psiho-socialne dejavnike, vključijo v diagnostiko in zdravljenje.*“ Vse bolj je jasno, da zlasti pri srčno-žilnih boleznih, ni dovolj samo operativni poseg, ampak tudi potrpežljivo nadaljnje zdravljenje. To pa je povezano s celotnim psiho-fizičnim položajem bolnika in z vsemi njegovimi vsakodnevnimi izzivi.

DUHOVNOST, KI SEŽE DO SRCA: Eno osnovnih prepričanj patra Kantenicha je bilo, da za pravo duhovnost, ki oplaja in osmišlja življenje, ni zadostno le znanje verskih resnic. Potrebni so tudi prostori v katerih ljudje izkušajo, da so sprejeti in cenjeni v njihovem celotnem človeškem obstoju. Hkrati pa takšen prostor omogoča in odpira duhovno izkušnjo in predstavlja verski dom. Prav dobri človeški odnosi, so takšni prostori, v katerih človeški in hkrati verski dom, postane prepotrebna pozitivna izkušnja.

V kontekstu izkušnje trpljenja, je pater Kantenich veliko govoril o figurativni ideji „*vpisa srca v srce,*“ kakor je že sveti Avguštín opredeljeval ljubezen. Pater Kantenich se je vprašal, kako lahko neki osebi uspe „*vpisati se v Božje srce,*“ navkljub trpljenju, ki ga prestaja? Resnica in „*prave besede*“ niso dovolj, ko se v življenju pojavi križ. V takih življenjskih okoliščinah, so nujno potrebna pristna človeška srečanja. Spremljevalcem trpečih ljudi je pogosto rekel, da je treba najprej pustiti, da se jim situacija sogovornika usede globoko v srce. „*Šele potem, ko se vodnjak srca tega, ki poslušča, napolni do vrha*“ lahko trpeči osebi nekaj zaznavno povemo ali pa smo ji preprosto blizu, v tišini.

[V majhnem molitveniku](#) „Himmelwärts – Nebesa,“ katerega je pater Kantenich sestavil med internacijo v taborišču Dachau, se beseda srce pojavi osemdesetkrat, a vedno znova v povezavi z najglobljimi plastmi človekovega srca. Pater Kantenich je mnenja, da bi moral bi biti kristjan sposoben narediti skok vere v Božje srce, ravno iz teh globin svojega srca. V molitvi „Jutranja molitev“ je v povezavi z Zavezo ljubezni z Najsvetejšo Materjo, zapisal: „da hočemo po Zavezi ljubezni, razširiti slavo Božje Matere v svet in s pomočjo prav te Zaveze, izliti v svet potoke ljubezni, da bi se ti lahko pretakali skozi hladna srca.“ Spomnil nas je še na Jezusovo priliko o sejalcu: „Zaveza ljubezni je seme, ki pada na dobro zemljo in hoče obroditi stoterni sad, saj je sposobna prodreti najgloblje v srca.“ Med križevim potom, moli k Božji Materi, v obliki prošnje takole: „Prosim Te Mati Trikrat Čudovita, da pogledam globoko v srce Odrešenika. Stoj mi ob strani s svojo ljubečo gorečnostjo, ...“

Želim vam, da bi na praznik Srca Jezusovega in Srca Marijinega, dobili takšen vpogled v Ljubezen njunih Src!

S prisrčnimi pozdravi!

pater Ludwig Güthlein, Schönstattsko gibanje, Nemčija

